

Jiří Lábus

Jiří Lábus se narodil 26. ledna 1950 v Londýnské ulici v Praze a vyrůstal v harmonické rodině s maminkou zdravotní sestrou, tatínkem architektem a o dva roky mladším bratrem Ladislavem. S bratrem jezdili na prázdniny k prarodičům do jižních Čech. Rodiče byli obětaví a podporovali oba bratry celý život.

Hercem se pan Lábus toužil stát už od svých pěti let, kdy poprvé viděl loutkové divadlo. Od dětství byl rád středem pozornosti. Také miloval knihy Julese Vernea. Dalším jeho velkým koníčkem bylo malování. Ve škole ho bavila čeština a literatura, ale jinak se nepovažoval za studijní typ. Nicméně vystudoval gymnázium v Přípotočnici a později už s o dost větším potěšením i obor herectví na DAMU. V roce 1972 v rámci tzv. družby pražské divadelní fakulty s belgickou a holandskou divadelní hereckou školou navštívil Antverpy a Rotterdam. Ve svých 22 letech tak s divadelním souborem poprvé vycestoval na západ.

Po studiích nastoupil do divadla Ypsilon v Liberci, které bylo v roce 1978 přesunuto do Prahy. Zde působí dodnes.

Za svůj život nečelil žádným větším problémům s komunistickým režimem. V roce 1978 ho ředitel divadla Ypsilon přemlouval, aby vstoupil do strany, to se ale nakonec nestalo. Vzpomíná také na obtíže při shánění kvalitní literatury a dalších "podpultovek," jako například banánů, pomerančů a dalších. Dalším běžným problémem byly fronty, například na máslo, nebo nedostatek toaletního papíru.

Jiří Lábus nadšeně vzpomíná na Pražské jaro 1968, kdy skončila cenzura, vyšlo plno kvalitních knih a celá společnost se jakoby nadechla. Jiná vzpomínka se vztahuje k 20. srpnu 1968, kdy cikánka na nádraží věštila jeho otci i celé zemi neštěstí. Ukázalo se však, že při cestě vlakem ze Slovenska zřejmě viděla ruské tanky a tuto skutečnost se rozhodla v Praze zpeněžit.

Období normalizace prožíval celkem klidně. V roce 1974 se setkal s Václavem Havlem. Poznal se také s Martou Kubišovou. S Václavem Havlem navázali blízké přátelství. Popisuje ho jako velmi milého, srdečného člověka s duší divadelníka. V dubnu roku 1988 tak bez váhání podepsal petici za jeho propuštění z vězení. Poté byl předvolán k výslechu. Následoval zákaz jeho pořadu Možná přijde i kouzelník, a to na půl roku. K obnovení vysílání došlo až po revoluci, v prosinci 1989.

Porevoluční období popisuje jako dobu obrození společnosti. V divadlech se nehrálo, ale pořádaly se besedy. Avšak obecenstva kvůli novým lákadlům postupně ubývalo. Později se situace opět zlepšila a lidé se začali do divadel vracet.

Dnes Jiří Lábus působí celkem ve čtyřech divadlech: Ypsilon, Kalich, Viola a Mana. Za svou kariéru ztvárnil nesčetné množství filmových i divadelních rolí. Rád vzpomíná na divadelní hry Višňový sad a Hlava medúzy, za tu získal dokonce divadelní cenu Thálie. Z filmových rolí jednoznačně vede Arabela, která obletěla svět. Rád vzpomíná na slavné herecké kolegy: Vladimíra Menšíka, Jiřího Sováka, Vlastimila Brodského, Stellu Zázvorkovou, Miloše Kopeckého

a Rudolfa Hrušínského. Věnuje se také dabingu, namluvil například Marge v seriálu Simpsonovi, Sida v Době ledové, Gargamela v seriálu Šmoulové a další.

Životní motto pana Lábuse: “Co si člověk neudělá, to nemá”, “Každý svého štěstí strůjcem” a “Všeho s mírou”.

A co vzkázal naší generaci? Abychom byli zvědaví a neustále se něčemu divili, protože jen tak člověk nikdy nezestárne. Abychom četli a o věcech přemýšleli, udělali si o nich názor a nenechali se ovlivnit, udrželi si zdravý rozum a zdravý úsudek. Zkrátka nezblbnout.